

TEATR WIELKI W ŁODZI

XXII
ŁÓDZKIE SPOTKANIA BALETOWE

22nd Lodz Ballet Festival

26 października – 30 listopada 2013

Institucja Kultury Samorządu Województwa Łódzkiego

WYKONANIE: JAKUB SZYMAŃSKI, FOTOGRAFIA: PIOTR KUCIŁA

PATRONAT

MARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO
Witold Stępień

Łódzkie Spotkania Baletowe – to **pierwszy** międzynarodowy festiwal baletowy w Polsce; jego inauguracyjna edycja miała miejsce w **1968** roku w Teatrze Wielkim w Łodzi – już w rok po otwarciu Teatru, a jej inicjatorami i twórcami była ówczesna dyrekcja Teatru: **Stanisław Piotrowski** – dyrektor naczelny, **Zygmunt Latoszewski** – dyrektor artystyczny **Witold Borkowski** – kierownik baletu i **Stanisław Dyzbardis** – kierownik literacki.

Spotkania odbywają się co dwa lata i zgodnie ze swoim artystycznym założeniem, są miejscem konfrontacji aktualnych trendów w światowej sztuce baletowej i najważniejszych osiągnięć we współczesnej choreografii.

Łódzkie Spotkania Baletowe, dzięki profesjonalnemu doborowi repertuaru, twórców i zespołów w krótkim czasie zdobyły międzynarodowy rozgłos i uznanie, a udział już w pierwszych edycjach festiwalu takich indywidualności baletu XX wieku, jak: **Maurice Bejart, Boris Eifman, Jiri Kylian, Hans van Manen** czy **Alicia Alonso** szybko ugruntował wysoką pozycję Spotkań wśród innych tego rodzaju wydarzeń w Europie i na świecie.

W ciągu ponad czterdziestoletniej historii Łódzkich Spotkań Baletowych na scenie Teatru Wielkiego w Łodzi wystąpiły wszystkie liczące się w świecie kompanie baletowe, a wśród nich m.in.:

Ballet du XX Siecle, Ballet Rambert, Cullberg Ballet, Sadler's Wells Royal Ballet, Nederlands Dans Theater, Batsheva Dance Company, Kibbutz Contemporary Dance Company, ISO Dance Theatre, Ballet Nacional de Cuba, Balet Teatru Bolszoi,

a także wszystkie polskie zespoły baletowe.

Łódzkie Spotkania Baletowe są **jedynym biennale** w Polsce, podczas którego publiczność, także zagraniczna, ma szansę uczestnictwa w szerokim i różnorodnym spektrum twórczości baletowej, a biorąc pod uwagę zmieniające się estetykę tańca i techniki baletowe, ma okazję do intelektualnych i duchowych przeżyć najwyższej artystycznej próby.

Kalendarium XXII Łódzkich Spotkań Baletowych 2013

Uwaga: wszystkie spektakle XXII ŁSB rozpoczynają się o godzinie 19.00

26 października	TEATR WIELKI W ŁODZI Ludwig A. Minkus DON KICHOT	premiera
27 października	TEATR WIELKI W ŁODZI Ludwig A. Minkus DON KICHOT	
5 listopada	BALLET NATIONAL DE MARSEILLE MOVING TARGET	
6 listopada	BALLET NATIONAL DE MARSEILLE MOVING TARGET	
9 listopada	BALLET NATIONAL DE MARSEILLE ORFEUSZ I EURYDYKA	
10 listopada	BALLET NATIONAL DE MARSEILLE ORFEUSZ I EURYDYKA	
14 listopada	AILEY II STREAMS, VIRTUES, REVELATIONS	
15 listopada	AILEY II STREAMS, VIRTUES, REVELATIONS	
16 listopada	AILEY II AILEY HIGHLIGHTS, DOSCONGIO, RUSTY,	REVELATIONS
17 listopada	AILEY II AILEY HIGHLIGHTS, DOSCONGIO, RUSTY,	
21 listopada	SIDI LARBI CHERKAOUI mjlonga	
22 listopada	SIDI LARBI CHERKAOUI mjlonga	
23 listopada	SIDI LARBI CHERKAOUI mjlonga	
29 listopada	RUSSELL MALIPHANT STILL CURRENT	
30 listopada	RUSSELL MALIPHANT STILL CURRENT	

Uwaga: organizatorzy zastrzegają sobie możliwość zmian w repertuarze.

TEATR WIELKI W ŁODZI

Ludwig A. Minkus

DON KICHOT

premiera 26 i 27 października 2013

premiera z Expressem - 29 października 2013

realizatorzy:

choreografia

ALEXANDER POLUBENTSEV

z wykorzystaniem choreografii Mariusa Petipy i Alexandra Gorsky'ego

kierownictwo muzyczne

TADEUSZ KOZŁOWSKI

scenografia

VYACHESLAV OKUNEV

Alexander Polubentsev - choreograf

Absolwent Rosyjskiej Akademii Baletu im. Waganowej. Szef Wydziału Choreograficznego Sankt-Petersburskiego Państwowego Konserwatorium, wcześniej wykładowca tego wydziału. Pełnił funkcję głównego choreografa i dyrektora artystycznego wielu rosyjskich teatrów. Twórca licznych choreografii dla różnych rosyjskich teatrów.

Vyacheslav Okunev - scenograf

Twórca scenografii do ponad 300 spektakli. Współpracował z Teatrem Maryjskim, a także z Grecką Operą Narodową, Teatrem Wielkim Operą Narodową w Warszawie, Węgierską Operą Narodową w Budapeszcie, Teatrami Narodowymi w Seulu i Tokio, nowojorskim City Ballet oraz mediolańską La Scalą. Stworzył scenografię do licznych spektakli Teatru Baletu Borisa Ejfmana.

Balet **Don Kichot** – dzieło choreografa Mariusa Petipy i kompozytora Ludwiga Minkusa – pomimo swoich prawie 150 lat nie utracił blasku i czaru, zarówno dla widzów jak i artystów. Marius Petipa, tworząc libretto, posłużył się jednym z epizodów powieści Miguela Cervantesa, opowiadającym o weselu Gamache'a, który to epizod był wielokrotnie wykorzystywany przez innych choreografów. Do skarbicy baletu trafiła jednak tylko inscenizacja Petipy w wersji Gorsky'ego.

Premiera baletu Petipy odbyła się w roku 1869 w Teatrze Bolszoi w Moskwie.

W późniejszych latach, wielokrotnie wystawiał nowe wersje „Don Kichota”.

W 1900 roku Aleksander Gorsky stworzył swoją wersję spektaklu, włączył wiele nowych układów i obraz „Sen Don Kichota” we własnej choreografii, w dużej części zachowując choreografię Petipy.

W Teatrze Wielkim w Łodzi **Don Kichot** wystawiony był tylko raz; premiera miała miejsce **31 maja 1986** roku. Spektakl przygotowali wówczas: **Witold Borkowski** – choreografia, **Aleksander Tracz** – kierownictwo muzyczne i **Jadwiga Jarosiewicz** – scenografia.

obsada:

Don Kichot	Tomasz Jagodziński
Sancho Pansa	Jan Łukasiewicz Wojciech Domagała
Basilio	Gintautas Potockas Ryo Takaya Dominik Muśko
Kitri	Monika Maciejewska-Potockas Minori Nakayama Ekaterina Kitaeva-Muśko
Lorenzo	Mariusz Caban Jerzy Gęsikowski
Gamache	Piotr Ratajewski Krzysztof Pabjańczyk
Espada	Dominik Muśko Witold Biegański Gintautas Potockas
Mercedes	Ekaterina Kitaeva-Muśko Walentyna Batrak Monika Maciejewska-Potockas
Amorek	Hannah Sofo Minori Nakayama
Przyjaciółki Kitri (Juanita, Piccilia)	Aneta Kosmowska, Caroline Bulst, Marta Borczakowska, Sakurako Onodera
Dolores	Bogumiła Sołek Julia Sadowska Ewa Kowalska-Brodek
Torreadorzy	Dominik Senator, Jakub Jóźwik Dawid Kucharski Witold Biegański, Kirill Shcherban, Wiktor Krakowiak
Grand Pas	Izabela Barbacka, Marta Borczakowska, Isobel Allaway, Sakurako Onodera, Lydie Boutefux, Minori Nakayama Caroline Bulst, Aneta Kosmowska, Julia Sadowska

Seguidilla	Karolina Jaremko, Maria Pawelec, Klaudia Strzelczyk, Bogumiła Sołek, Julia Sadowska, Boutefux Lidie, Izabela Barbacka, Marta Borczakowska, Nazar Botsiy, Wojciech Domagała, Rei Masatomi, Yuki Itaka, Tomu Kawai, Ryo Takaya, Mateusz Kubiak, Aoi Anraku
Fandango	Agnieszka Białous, Valentyna Batrak, Aleksandra Gryś, Maria Pawelec, Ewa Kowalska-Brodek, Karolina Jaremko, Klaudia Strzelczyk, Ekaterina Kitaeva-Muśko, Wiktor Krakowiak-Chu, Kirill Shcherban,, Jakub Jóźwik, Witold Biegański, Dawid Kucharski, Dominik Senator, Karol Mbaye,
Hiszpanki	Aleksandra Gryś Hanna Jankowska, Valentyna Batrak, , Agnieszka Białous Isobel Allaway, Ekaterina Kitaeva-Muśko
Mieszczanie	Artur Firaza, Aleksander Miedwiediew, Kirill Shcherban, Karol Mbaye Mateusz Kubiak, Jerzy Gęsikowski, Mariusz Caban, Krzysztof Pabjańczyk Piotr Radajewski, Adam Grabarczyk, Tomasz Jagodziński, Ewa Kowalska-Brodek, Allaway Sobel, Aleksandra Godlewska

oraz

Soliści, Koryfeje , Zespół Baletowy i Orkiestra Teatru Wielkiego w Łodzi
dyrygent – TADEUSZ KOZŁOWSKI

.

Ballet National de Marseille

został założony w roku 1972 przez legendarnego Rolanda Petit. W roku 1984 Ballet National de Marseille otrzymał status Krajowego Centrum Choreograficznego. W grudniu 2004 roku dyрекcję przejął Belg - Frédéric Flamand, który wytyczył nowy kierunek artystycznej drogi zespołu. Cechuje ją interdyscyplinarne podejście do sztuki, integracja sztuki tańca ze sztukami plastycznymi, technikami audiowizualnymi i architekturą.

Ballet National de Marseille wystąpił już dwa razy w ramach Łódzkich Spotkań Baletowych, w roku 1981 i 2007. Za każdym razem występy zespołu spotkały się z dużym uznaniem, dlatego Teatr Wielki w Łodzi podjął decyzję o ponownym zaproszeniu zespołu.

Frédéric Flamand

W swoim podejściu do tańca stoi na stanowisku łączenia technik i dialogu pomiędzy tańcem klasycznym a współczesnym. Drogę artystyczną Frédérica Flamanda cechuje interdyscyplinarne podejście do sztuki, integracja sztuki tańca ze sztukami plastycznymi, technikami audiowizualnymi i architekturą. Przez blisko 15 lat kierował belgijskim centrum sztuki choreograficznej Charleroi/Danses .

W roku 2004 został mianowany dyrektorem Ballet National de Marseille i pełni tę funkcję do dzisiaj. Od 2004 roku Flamand jest profesorem na Université d'Architecture w Wenecji (atelier sztuk interdyscyplinarnych).

Był dyrektorem artystycznym festiwalu tańca w Cannes (edycje 2011 i 20013) - Festival de Danse de Cannes.

Realizowane przez Frédérica Flamanda spektakle prezentowane są na dużych scenach europejskich oraz w Stanach Zjednoczonych.

Za zasługi dla sztuki odznaczony Orderem Komandorskim Sztuki i Literatury Republiki Francuskiej.

patronat medialny:

MOVING TARGET

choreografia: **Frédéric Flamand**

scenografia i video: Diller+Scofidio

muzyka: Jan-Sebastian Bach, Jean-Paul Dessy, Laurent Jadot, Acid Kirk, Arvo Pärt, Seal Phüric, Alfred Schnittke, Dymitr Szostakowicz, Vodenitcharov, Galina Ustvolskaïa

MOVING TARGET to spektakl prezentujący związki tańca z architekturą i rezultat pierwszej współpracy Frédérica Flamanda z nowojorskimi architektami z pracowni Diller+Scofidio.

Inspiracją do powstania spektaklu były także nieocenzurowane dzienniki Niżyńskiego, sławnego tancerza i choreografa, legendarnego prekursora tańca współczesnego, który połowę życia spędził w zakładzie psychiatrycznym. Celem Flamanda było poruszenie tematu schizofrenii i rozdarcia pomiędzy rzeczywistością i iluzją, które choroba ta implikuje. Flamand stworzył we współpracy z amerykańskimi architektami scenografię pozwalającą wywołać u widza podobny efekt rozdwojenia. Choreograf i scenografowie wykorzystują w tym celu ogromne lustro zawieszone nad sceną pod kątem 45°, ekrany i projekcje wideo. W efekcie rozpada się nasze perspektywiczne postrzeganie, destabilizując nasze „oko pasywne”.

MOVING TARGET jest choreografią czerpiącą energię z rozdwojenia, z utajonych antagonizmów, z opozycji pomiędzy normalnością a patologią. Przypomina nam, że każde społeczeństwo szuka kosztów ofiarnych, gdyż zawsze chodzi o przyklejenie etykiety, nazwanie, ...czy to chodzi o czarownicę, czy heretyka, obcego, chorego psychicznie, Innego..

ORFEUSZ I EURYDYKA

reżyseria i choreografia: **Frédéric Flamand**

scenografia, obrazy, kostiumy: **Hans Op De Beeck**

światła: Frédéric Flamand, Hans Op De Beeck, Bertrand Blayo

muzyka: Christoph Willibald Gluck (wersja Hectora Berlioza)

Koprodukcja Ballet National de Marseille z l'Opéra Théâtre de Saint –Étienne

Znany wszystkim mit: Orfeusz opłakuje zmarłą Eurydykę, wysłany przez Jowisza Amor radzi mu udać się do Hadesu w poszukiwaniu ukochanej. Orfeusz oczarowuje swym śpiewem nawet Furie.

Mityczny wątek zainspirował Frederica Flamanda do wyreżyserowania opery z udziałem chóru, orkiestry i śpiewaków operowych, powstała także wersja baletowa spektaklu, z nagrałą muzyką, która zaprezentowana zostanie w ramach XXII Łódzkich Spotkań Baletowych.

Twórcą scenografii i kostiumów jest multidyscyplinarny artysta z Belgii Hans Op De Beeck: rzeźbiarz, malarz, rysownik, pisarz, fotograf, twórca instalacji i wideo.

Ailey II

Zespół baletowy utworzony w roku 1974 w ramach Alvin Ailey American Dance Theater. Jego ideą przewodnią było połączenie talentu młodego pokolenia amerykańskich tancerzy z najbardziej kreatywnymi wizjami artystycznymi młodych choreografów. Podobnie jak w przypadku głównego zespołu Alvin Ailey American Dance Theater w skład zespołu Ailey II wchodziły tylko czarnoskórzy tancerze. Z biegiem czasu zespół Ailey II stał się jednym z najpopularniejszych zespołów baletowych w Stanach Zjednoczonych.

Zespół wystąpi po raz pierwszy na festiwalu Łódzkie Spotkania Baletowe.

Tancerze Zespołu Ailey II to najbardziej utalentowani artyści swojego pokolenia. Publiczność zachwyca się poruszającymi spektaklami, w których ukazana jest siła, zwinność i wdzięk ciała i ducha wykonawców. Zespół pod kierownictwem dyrektora artystycznego Troya Powella prezentuje swe wspaniałe innowacyjne produkcje zarówno w Stanach Zjednoczonych jak i za granicą. W ich wyjątkowo zróżnicowanym repertuarze znajdują się porywające spektakle – ponadczasowe choreografie Alvina Aileya i dzieła najwybitniejszych współczesnych choreografów.

Alvin Ailey

Alvin Ailey urodził się 5 stycznia 1931 r. w Rogers w Teksasie. Doświadczenia życiowe z wiejskiego Południa w przyszłości będą inspiracją dla niezapomnianych choreografii/dzieł Aileya. W wieku 12 lat przeprowadził się z matką do Los Angeles, gdzie zetknął się z tańcem dzięki spektaklom Ballet Russe de Monte Carlo i Katherine Dunham Dance Company. Oficjalne kształcenie w kierunku baletowym rozpoczął u Lestera Hortona, który jest założycielem jednego z pierwszych w USA zespołów integrujących tancerzy różnych narodowości. Horton stał się mentorem Aileya, gdy ten rozpoczął swoją zawodową karierę. Po śmierci Hortona w roku 1953, Ailey został dyrektorem Lester Horton Dance Theater i zaczął tworzyć choreografie do własnych spektakli. W roku 1954 został zaproszony do udziału w broadwayowskim musicalu „House of Flowers”. Ailey studiował taniec wraz z Martha Graham, Doris Humphrey, Charlesem Weidmanem, Hanyą Holm i Karelem Shookiem, brał również lekcje aktorstwa u Stelli Adler. W roku 1958 założył Alvin Ailey American Dance Theater, aby realizować swoją wizję zespołu popularyzującego dziedzictwo tańca współczesnego i zachowującego wyjątkowość afroamerykańskiej kultury. W 1969 r. utworzył Alvin Ailey American Dance Center (obecnie The Ailey School) a w 1974 r. Alvin Ailey Repertory Ensemble (obecnie Ailey II). Alvin Ailey był prekursorem programów promujących sztukę w edukacji, szczególnie wśród zaniedbanych wspólnot. Za życia Ailey otrzymał wiele tytułów doktora honoris causa, Medal Spingarn, Medal w Służbie Pokoju ONZ, nagrodę Dance Magazine oraz nagrodę Samuel H. Scripps American Dance Festival Award. W 1988 roku Ailey otrzymał wyróżnienie Kennedy Center Honors w uznaniu za wyjątkowy wkład w amerykańską kulturę. Gdy Alvin Ailey zmarł dnia 1 grudnia 1989 roku, New York Times napisał o nim – „nie musisz go znać osobiście, aby być poruszonym jego humanitarnością, entuzjazmem i wylewnością, a także jego pełnym odwagi zaangażowaniem w wielorasowe braterstwo.”

Program A

STREAMS

(1970)

choreografia: Alvin Ailey

muzyka: Miloslav Kabelac

kostiumy: A. Christina Giannini

światła: Chenault Spence

„Streams” to abstrakcyjna choreografia, w której twórca zgłębia motyw ciał w przestrzeni. Artyści tańczą do muzyki perkusyjnej Miloslava Kabelaca. To wspaniałe dzieło było pierwszą dużą produkcją autorstwa Alvina Aileya, w której nie ma fabuły. Odniosła ona wielki sukces w dniu swej premiery w 1970 roku.

VIRTUES

(2012)

choreografia - Amy Hall Garner

muzyka - Karl Jenkins

kostiumy - George Hudacko

światła - Al Crawford

“Virtues” w choreografii Amy Hall Garner to spektakl prezentujący wyjątkowo energetyczny, a zarazem elegancki ruch. Tancerze poruszają się z królewską gracją w takt żywiołowej muzyki Karla Jenkinsa. Ich taniec to ambitne połączenie techniki modern i jazzu.

REVELATIONS

(1960)

choreografia - Alvin Ailey

muzyka - tradycyjna

scenografia i kostiumy - Ves Harper

adaptacja kostiumów do „Rocka My Soul” – Barbara Forbes

światła – Nicola Cernovitch

„Revelations” zgłębia uczucia głębokiego żalu i najczystszych radości ludzkiej duszy, posługując się śpiewanymi kazaniami i muzyką gospel.

Alvin Ailey mawiał, że jednym z największych skarbów kultury amerykańskiej jest kulturalne dziedzictwo Afroamerykanów – „czasem pełne smutku, niekiedy triumfu, jednak zawsze pełne nadziei”. Ta kultowa już choreografia jest hołdem zarówno dla tego dziedzictwa, jak i dla geniuszu Aileya.

Program B

AILEY HIGHLIGHTS

“Ailey Highlights” to zbiór fragmentów pięciu znanych dzieł - “Blues Suite”, “The Lark Ascending”, “Hidden Rites”, “Isba” i “Escapades” - w choreografii Alvina Alleya.

DOSCONGIO

(1998)

choreografia - Robert Moses

muzyka - Fryderyk Chopin

kostiumy - Moses

światła – Stacey Boggs

„Doscongio” to solo do dwóch części Sonaty na wiolonczelę i fortepian (op. 65) Chopina. Taniec tu prezentowany jest zarówno pełen skupienia, jak i luzu. Choreograf Robert Moses, który stworzył swoje sztandarowe dzieło w 1998 roku, pragnął poruszyć w nim kwestię zmiany sposobu patrzenia człowieka na swoją osobę. Pierwsza część symbolizuje brawurę z jaką podchodzi on do otoczenia, a druga ukazuje moment uświadomienia sobie, iż tamten sposób traktowania świata był błędny.

RUSTY

(2012)

choreografia - Benoit-Swan Pouffer

muzyka skomponowana przez Mikaela Karlssona

śpiew - Annette St. John

kostiumy - Elena Comendador

światła - Al Crawford

Benoit-Swan Pouffer stworzył swą choreografię „Rusty” do pulsujących rytmów muzyki Mikaela Karlssona. Dziewięciu tancerzy porusza się w eteryczny sposób w tej współczesnej produkcji ukazującej doświadczenia młodych wykonawców – wyzwania, jakie przed nimi stoją i związki, które budują jako artyści.

Sidi Larbi Cherkaoui

Sidi Larbi Cherkaoui, to urodzony w Belgii choreograf z marokańskimi korzeniami. Od swojego debiutu w roku 1999 stworzył ponad 15 spektakli baletowych i zdobył wiele znaczących nagród m.in. Fringe First w Edynburgu i nagrodę im. Niżyńskiego w Monako. Po udanej współpracy ze znakomitymi artystami, jak Akram Khan i Maria Pages, a także z mnichami z klasztoru Szaolin, Sidi Larbi Cherkaoui zorganizował grupę utalentowanych argentyńskich tancerzy i muzyków i stworzył z nimi spektakl **mjlonga**.

mjlonga

Pierwsza międzynarodowa produkcja dotycząca tango, która została stworzona przez artystę nie pochodzącego z Argentyny; fakt ten dał możliwość świeżego spojrzenia na ten tradycyjny taniec z innej perspektywy kulturowej. W spektaklu bierze udział dziesięciu tancerzy i pięciu muzyków z Argentyny oraz dwóch tancerzy tańca współczesnego.

Ta najnowsza produkcja choreografa miała swoją premierę w maju bieżącego roku w Lozannie i przyniosła i autorowi, i wykonawcom znaczący sukces.

Warto podkreślić, że współautorami muzyki do spektaklu **mjlonga**, obok kompozycji oryginalnego tanga, są Polacy: Szymon Brzóska i Olga Wojciechowska.

Od choreografa...

W swojej karierze miałem styczność z taniem przy wielu okazjach. W mojej pierwszej produkcji, „Anonymous Society” (pol.: „Anonimowe stowarzyszenie”), umieściłem fragment z taniem do piosenki Jacquesa Brela. W spektaklu „D’Avant” Damien Jalet, Juan Cruz, Luc Dunberry i ja tańczyliśmy tango, jednocześnie śpiewając. W „Tempus Fugit” tańczyłem w duecie z argentyńską tancerką Lisi Estaras. W każdym przypadku były to tylko krótkie fragmenty, jestem więc szczęśliwy, że mogłem wreszcie stworzyć pełny spektakl o tangu.

Podczas wizyty w Buenos Aires w sierpniu 2010 najbardziej ujęła mnie ta sama energia, którą mają w sobie tancerze zespołów prezentujących taniec współczesny. Różnica między nimi a tancerzami, których poznałem w Argentynie, polega na tym, że tancerze argentyńscy wciąż opierają się na starych tradycjach. Byłem zachwycony tym, jak korzystają oni z tradycyjnych form tańca w bardzo nowoczesny sposób.

W tangu pociąga mnie wiele elementów. Po pierwsze, jest to taniec pary. Niezależnie od tego czy tańczę z Marią Pages czy Akramem Khanem, mój taniec zawsze prowadzi do dotyku. Jeżeli istnieje coś takiego jak „mój własny styl”, to jest nim właśnie to dotykanie. Tango nie jest niczym więcej. To tylko dotyk.

Bardzo chciałbym stworzyć wrażenie uczestniczenia w milondze. To jeden z tych typowych wieczorów tanecznych, podczas których stoliki są porozstawiane dookoła parkietu i panowie mogą prosić panie do tańca. Widok wszystkich tych par tańczących ma w sobie coś kosmicznego. Każda z nich tańczy swobodnie, musi jednak w swych ruchach uwzględniać obecność pozostałych par, by się z nimi nie zderzyć. Właśnie ten ruch, przypominający ruch ciał niebieskich, chciałem oddać w spektaklu. Kojarzy mi się on też z wirującymi derwiszami; ma on w sobie pewien rodzaj duchowości.

produkcja: **Sadler's Wells**

koprodukcja:

MIGROS FESTIVAL DELLA DANZA STEPS

movimentos
Festwochen der Autostadt in Wolfsburg

deSingel

VIDY LAUSANNE
UN THÉÂTRE AU BORD DE L'EAU
ESPACE THÉÂTRAL EUROPÉEN

**FEST/SPIEL/HAUS/
ST/POELTEN/**

les nuits
de fourvière

**THEATRES
DE LA VILLE DE
LUXEMBOURG**

**THÉÂTRE
DU JORAT**
une scène à la cartographie

Russell Maliphant

to brytyjski choreograf, który porzucił Sadler's Wells Royal Ballet, aby badać nowe aspekty ruchu i współpracować z awangardowymi choreografami takimi jak Laurie Booth, Rosemary Butcher czy Lloyd Newson. Studiował także anatomię, fizjologię i biomechanikę, co miało duży wpływ na jego choreograficzną twórczość.

W roku 1996 Maliphant stworzył własny zespół pod nazwą Russell Maliphant Company. Od tego czasu współpracował z wieloma znamienitymi zespołami i artystami, takimi jak m.in.: Sylvie Guillem, Robert Lepage, Isaac Julian, Balletboyz and Lyon Opera Ballet.

Publiczność Łódzkich Spotkań Baletowych miała okazję podziwiać Russella Maliphanta, który wystąpił wraz z Sylvie Guillem podczas festiwalu w roku 2011, prezentując swoją choreografię PUSH. Wielki sukces tamtego spektaklu przyczynił się do podjęcia przez Teatr decyzji o zaproszeniu Russella Maliphanta do udziału w XXII Łódzkich Spotkaniach Baletowych, z jego nowym dziełem „Still Current”, na które składają się solo, duety i tria. Spektakl jest produkcją Sadler's Wells we współpracy z Theatre National de Chaillot, Monaco Dance Forum, Teatre Nacional de Catalunya, Mercat de les Flors, Opera de Dijon i Grand Theatre Luxembourg. Jedną z części wieczoru – choreografia „Afterlight” (część 1) otrzymała wspaniałe recenzje, stając się jednym z najbardziej uznanych solo. Choreografia została w roku 2010 nominowana do nagrody im. Laurence'a Oliviera za najlepszą nową produkcję baletową i zdobyła The Critics Circle Award 2010 za najlepszą choreografię nowoczesną.

Michael Hulls – reżyser światła

Studiował taniec i teatr w Dartington College. Otrzymał stypendium Arts Council, aby wziąć udział w warsztatach projektowania światła dla baletu z Jennifer Tipton w Nowym Jorku i Paryżu. Przez ostatnie 20 lat pracował wyłącznie dla baletu, w szczególności dla Russella Maliphanta. Ich wspólne dzieła zdobyły międzynarodowe uznanie i wiele nagród.

W roku 2007 współpraca Michaela i Russella stała się tematem filmu dokumentalnego Channel 4 pod tytułem „Światło i taniec”. W roku 2010 Michael Hulls został artystą współpracującym z Sadler's Wells, a jego wkład w taniec został uznany przez Oxford Dictionary of Dance.

STILL CURRENT to tytuł nowego wieczoru baletowego przygotowanego przez choreografa o międzynarodowej renomie, Russella Maliphanta, i fenomenalnego twórcę światła, Michaela Hullsa. Wieczór baletowy obejmuje stworzone ostatnio duety, tria i solo, tańczone przez wyjątkową grupę tancerzy, wśród których jest Dickson Mbi, który ostatnio zachwycił publiczność swoją siłą i niepowtarzalnym stylem „popping” w spektaklu **The Rodin Project**, filmie o tańcu **Erebus** i reklamie Lucozade Revive.

Towarzyszą mu Carys Staton, której energetyczna elegancja i subtelna siła dochodzą do głosu w nowych kreacjach, oraz wybitny Thomasin Gülgeç, którego zwinność i lekkość są ukazane nie tylko w nowych dziełach, ale również w uznanym solo **Afterlight** (część pierwsza), które stanowi część wieczoru.

Choreografie cechuje różnorodna stylistyka łącząca balet, sztuki walki i jogę. Od strony muzycznej wieczór stanowi eklektyczną mieszankę dźwięków obejmującą kompozycje Érica Satie i długoletniego współpracownika Maliphanta – Andy’ego Cowtona, jak również stworzone na zamówienie kompozycje Armanda Amara, dobrze znanego dzięki skomponowanym ścieżkom dźwiękowym do filmów. Kostiumy zostały zaprojektowane przez Stevie Stewarta. Reżyserią animacji zajął się Jan Urbanowski.

Afterlight (część pierwsza)

tańczy: Thomasin Gulgeç
światła: Michael Hulls
muzyka: Eric Satie, Gnossiennes 1-4
dźwięk: Andy Cowton
współtwórca oryginalnej koncepcji: Es Devlin

media: onedotzero industries
czas trwania: 15 minut

Produkcja Sadler's Wells we współpracy z Theatre National de Chaillot, Monaco Dance Forum, Teatre Nacional de Catalunya, Mercat de les Flors, Opera de Dijon i Grand Theatre Luxembourg

Wacław Niżyński stworzył setki geometrycznych rysunków i obrazów o kolistych formach, często pokazujących w centrum stylizowane oko. Rysunki te w połączeniu ze zdjęciami tancerza Barona de Meyera stały się dla Maliphanta inspiracją do stworzenia dzieła „Afterlight”. Oba te źródła ukazują ukrytą świadomość ruchu i formy, którą Maliphant chciał oddać za pomocą swoich środków wyrazu przy jednoczesnym umiejętnym operowaniu światłem.

„Afterlight” (część 1) otrzymało wspaniałe recenzje, stając się jednym z najbardziej uznanych solo. Choreografia została w roku 2010 nominowana do nagrody im. Laurence'a Oliviera za najlepszą nową produkcję baletową i zdobyła The Critics Circle Award 2010 za najlepszą choreografię nowoczesną.

Two

tańczy: Carys Staton
światła: Michael Hulls
muzyka: Andy Cowton
czas trwania: 10 minut

Jedna z najbardziej olśniewających i oryginalnych choreografii Maliphanta, stworzona jako solo dla Dany Fouras w roku 1997, jest teraz wykonywana przez Sylvie Guillem. Maliphant zmodyfikował choreografię w wersję umożliwiającą jej wykonanie również przez dwoje tancerzy.

Duet

tańczą: Carys Staton i Russell Maliphant
światła: Michael Hulls
muzyka: Mukul
czas trwania: 20 minut

Muzą i inspiracją dla tej choreografii była Carys Staton, młoda tancerka dysponująca wspaniałą techniką. Wraz z partnerem tworzy dynamiczny duet.

Solo

tańczy: Dickson Mbi
światła: Michael Hulls
animacja: Jan Urbanowski
muzyka: Armand Amar
czas trwania: 19 minut

Choreografia wykorzystuje nowoczesny ruch i styl pop ping, stanowiąc popis wirtuozerii ruchu Dicksona.

Trio

tańczą: Thomasin Gulgec, Dickson Mbi, Russell Maliphan

światła: Michael Hulls

muzyka: Andy Cowton

czas trwania: 20 minut

Trzech znakomitych tancerzy wspina się na wyżyny swoich technicznych możliwości.

Choreografia ta łączy taniec współczesny, capoeirę i styl popping z muzyką skomponowaną specjalnie przez Amara.

Sadler's Wells

XXII Łódzkie Spotkania Baletowe

Zrealizowane przy wsparciu finansowym:

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

Sponsorzy:

Patronat medialny:

Teatr Wielki w Łodzi

dyrektor naczelny WOJCIECH NOWICKI, dyrektor artystyczny WALDEMAR ZAWODZIŃSKI
Instytucja Kultury Samorządu Województwa Łódzkiego

KASY BILETOWE

od poniedziałku do soboty: 12.00-19.00
niedziele i święta (gdy grane jest przedstawienie): 15.00-19.00
tel. 42 633 77 77

Biuro Obsługi Widzów

od poniedziałku do piątku: 8.00-16.00
telefon: 42 633 31 86, telefon/fax: 42 639 87 49, widz@teatr-wielki.lodz.pl

www.operalodz.com